

L.D. Lapinski

REISBUREAU WERELD VREEMD

DE GEHEIMEN VAN HET STORMBOS

L.D. Lapinski

REISBUREAU
WERELD
VREEMD

DE GEHEIMEN VAN HET STORMBOS

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor Alice en
Avery

...en
voor iedereen die
op avontuur is gegaan
met Flich,

Jonathan en Avery

'De lafaard sterft vele malen voor hij sterft;
de dappere proeft de dood niet meer dan eens'

William Shakespeare,
Julius Caesar
(Tweede bedrijf, scène II, vers 34)

PROLOOG

Little Wyverns **november 1873**

De avond waarop de vreemdeling kwam, had eigenlijk donker en stormachtig moeten zijn. Dat zou veel beter bij ons verhaal hebben gepast.

In werkelijkheid was het de rustigste avond die Henry L'Estrange in weken had meegemaakt. Wel was het uur toepasselijk somber: de gaslantaarn aan de overkant van de straat begon net op te gloeien in de vroege winteravond. Henry moest een geeuw onderdrukken, maar het zou nog uren duren voor het sluitingstijd was.

Hij had een drukke dag gehad, voor zijn doen. Hij had een fantastische cruise verkocht aan een van zijn vaste klanten en voor een aantal anderen treinkaartjes en overtochten geboekt. Henry keek ernaar uit om de dag af te sluiten en naar huis te gaan. Af en toe liepen er donkere gedaanten langs het

erkerraam, winkelbediendes en kantoorpersoneel die klaar waren met hun werk. Henry had niet veel hoop dat hij op dit uur nog iets zou verkopen: winkelbediendes maakten meestal geen buitenlandse reizen. Hij dook weer in het boek dat hij aan het lezen was.

De bel klingelde toen de deur openging. Hij keek op en zag een in een reismantel gewikkelde jonge vrouw staan. Ze droeg twee koffers. De ene was van bruin karton en zag eruit alsof hij een paar keer achter elkaar door de struiken was gehaald en de andere was klein en glanzend rood, met glimmende gouden sluitingen. De vrouw zag er goedgekleed uit en haar haar zat in een soort knot onder haar hoed. Ze deed de deur zachtjes achter zich dicht. Henry stond op en gaf haar zijn verkopersglimlach. ‘Goedemiddag, juffrouw.’

Ze glimlachte niet terug, maar keek hem doordringend aan. Toen begon ze te praten, zonder zich eerst voor te stellen. ‘De kamer boven. Kan ik daar vanavond slapen?’

Henry was zo verbluft dat hij zich weer in zijn stoel liet zakken. Wat een vraag! En ze stelde hem alsof het de gewoonte zaak van de wereld was! Hij wist niet goed wat hij moest antwoorden. ‘Ik... Ik weet niet of...’

‘Ik kan u betalen,’ zei de vrouw, en ze haalde een portemonnee tevoorschijn die er zwaar uitzag.

‘Bent u soms in gevaar, juffrouw?’ flapte Henry eruit. Hij kon het niet op een andere manier vragen.

‘Ja,’ zei ze. ‘Inderdaad.’

‘Ik begrijp het,’ loog Henry. Hij begreep er helemaal niets

van. Zijn dag was totaal op zijn kop gezet door deze vreemde jonge vrouw, en ze was nog maar net in de winkel. De koffers, het geld... Er stond iets te gebeuren. De kleding van de jonge vrouw was te goed van kwaliteit om van een bediende te zijn, maar zo te zien had ze er lang in gereisd. De zoom van haar jurk was vuil en gerafeld. Ze was duidelijk ergens voor op de vlucht.

Henry was nog aan het bedenken wat hij moest doen toen de blik van de vrouw op de ingelijste kaarten aan de wanden van het reisbureau viel. 'Zijn die van u?' vroeg ze.

'Ja. Of nou ja, we hebben ze gekocht,' legde hij uit. Zijn gedachtestroom liep nu helemaal vast. 'We hebben een cartograaf in Hay-on-Wye die al ons kaartenwerk doet. Hij is best goed, vindt u niet?'

Een glimlachje verscheen op het gezicht van de vrouw en bleef daar. 'Hij kan het best aardig.'

'Best aardig, juffrouw?'

De vrouw zette haar koffers neer, maakte de sluiting van de sjofele kartonnen koffer open en stak er een gehandschoende hand in. Ze haalde er een in leer gebonden portfolio uit en gaf het aan Henry. Hij sloeg het open op zijn bureau.

Hij hapte naar adem.

In het portfolio zaten kaarten. Eindeloos veel kaarten. Kaarten van steden, van landen, van de wereld, van kustlijnen die Henry niet herkende. Ze waren allemaal tot in het kleinste detail uitgewerkt, kleurrijk en praktisch druipend van de vette inkt.

Hij keek op. 'Wie heeft deze gemaakt?'

'Ik,' zei ze simpel. 'Ik ben cartograaf. Onder meer.'

Henry tilde een van de kaarten aan de randen op. Het was de stad Edinburgh. 'Dit is schitterend, juffrouw. Wie heeft u dat geleerd?'

De jonge vrouw aarzelde.

Henry zag dat ze dat geen fijne vraag vond en praatte verder. 'Ze zijn zeker niet te koop? Ik zou er graag een paar van u afnemen, als u geld nodig hebt.'

'Ik heb geen geld nodig,' zei ze. 'Nog niet, in elk geval. Maar ik heb wel een slaapplek nodig.'

Het was duidelijk wat ze bedoelde. Henry werd heen en weer geslingerd tussen zijn verlangen om een paar van die kaarten te bezitten en zijn ongemakkelijke gevoel over de ontmoeting. Hij legde het vel neer en probeerde een besluit te nemen. In de hoek van de kaart stond in fijne zwarte letters de naam Elara Mercator.

Ze keek Henry aan met vermoeide ogen waarin geen enkele hoop meer leek te zitten. Hij zag aan haar gezicht dat ze het niet een derde keer zou vragen.

Hij schraapte zijn keel. 'Ik... Ik zou zeggen dat een enkel nachtje geen probleem is, juffrouw Mercator,' zei hij. 'Het is boven enigszins rommelig, maar we kunnen zonder twijfel –'

'Dank u,' onderbrak ze hem, en haar schouders zakten van opluchting een stukje naar beneden. 'Ik kan overal slapen, zolang er een vloer is.' Ze pakte het portfolio op, maar liet de kaart van Edinburgh op Henry's bureau liggen. 'Ik zou het

waarderen als u tegen niemand vertelde dat ik hier logeer.’

‘Ik begrijp het.’

‘Dat hoop ik,’ zei ze, en haar stem klonk nu voor het eerst angstig. ‘De mensen die me zoeken kunnen verschrikkelijk overtuigend zijn.’

Henry voelde een rilling over zijn huid gaan. Vanaf het moment dat hij gezegd had dat hij deze vrouw onderdak zou geven voelde zijn wereld een beetje gekanteld aan, of misschien groter, maar de verandering was zo snel en onopvallend gegaan dat hij niet kon zeggen wat er precies anders was.

Hij bracht Elara naar boven, waar ze zich tevreden in de voorkamer installeerde en Henry en zijn lamp wegwuifde.

‘Denk eraan, ik ben hier niet,’ zei ze, opkijkend vanaf de vloer. ‘U moet gewoon afsluiten zoals altijd en ik zal hier geen licht maken. U moet alles precies doen zoals u normaal gesproken doet. Geef niemand een reden om te vermoeden dat ik hier ben.’

Toen het sluitingstijd werd, was Henry zijn vreemde gast alweer bijna vergeten.

Maar vlak voordat de klok zeven uur sloeg, klingelde de bel boven de deur doordat er iemand binnenkwam. Henry keek op van zijn kasboek.

Er kwamen een man en een vrouw binnen, en iets aan hen joeg Henry meteen de stuipen op het lijf. Hij kon niet precies zeggen wat het was. Misschien was het hun lengte (ze torenden allebei boven hem uit), of misschien waren het hun al te lichte ogen (die gretig door de winkel dwaalden, alsof ze iets zochten). Of misschien was het hun huid, die glad en rimpelvrij was, maar versleten leek, als crêpepapier, dun en bijna transparant.

‘Goedenavond,’ zei hij, en hij stond alert op.

Net als Elara eerder groetten ze geen van beiden terug. De man bewoog zijn hoofd en hals als een slang die een muisje zoekt. De vrouw liep naar Henry toe en haalde een foto uit haar tas. ‘Hebt u dit meisje gezien?’ vroeg ze, en ze duwde de foto onder Henry’s neus.

Henry nam hem aan, maar hij wist al voor hij dat deed dat het een foto van Elara zou zijn. En dat was het ook. Een officiële portretfoto: Elara’s haar was weggetrokken uit haar gezicht en ze keek met kaarsrechte rug naar de rechterkant van de lens. Ze droeg fraaie kleren. Op de achtergrond stonden verschillende ornamenten die van glas leken te zijn op planken, en naast haar stond een koffer.

Hij liet de foto zakken. Dankzij een leven lang over van alles tegen zijn vader liegen, kon hij heel goed doen alsof. ‘Het spijt me, mevrouw,’ zei hij met een slome, verveelde stem. ‘Ik heb haar niet gezien.’

De vrouw knipperde niet eens met haar ogen. ‘Kijk nog eens,’ zei ze. Achter haar had de man een vergrootglas tevoor-

schijn gehaald. Hij keek erdoorheen alsof hij dacht dat hij een detective uit een verhaal was.

Henry fronste en keek nog eens naar de foto. ‘Het spijt me, ik heb haar niet gezien. Is ze familie van u?’

De neusvleugels van de vrouw werden rood. Haar ogen leken nog feller te worden. ‘Iemand heeft haar hier naar binnen zien gaan.’

Henry probeerde te kijken alsof hij het niet begreep, maar zijn rug begon zweterig te worden. ‘Is ze hier binnen geweest? Wanneer? Ik heb zo veel klanten.’ Hij wees naar zijn kasboek.

De vrouw liet haar vlakke handen met een klap neerkomen op het bureau tussen hen in. ‘Zeg wat je voor haar hebt gedaan en waar ze naartoe is gegaan.’

‘Ik stel uw toon niet op prijs,’ zei Henry streng. Hij keek haar aan en hoopte dat hij dapperder klonk dan hij zich voelde. ‘Ik moet u verzoeken om te vertrekken.’

Boven klonk een harde bons.

De man en de vrouw keken elkaar aan.

Henry voelde het bloed uit zijn benen wegtrekken. Hij deed zijn mond open, maar de vrouw duwde hem hard tegen de muur achter zijn bureau, nog voor hij een verklaring had kunnen bedenken. De man rende de trap al op. Henry hoestte, buiten adem en met bonzend hart, en wachtte tot Elara ontdekt zou worden en de trap afgesleurd...

De zware voetstappen van de man bonkten boven op de vloerplanken. Toen klonk er een boze snauw. ‘Ze is hier niet, Sephie!’ Hij stampde de trap weer af.

De vrouw maakte met opeengeklemden kaken boze geluiden.

Henry haalde moeizaam adem en probeerde niet geschrokken te lijken. ‘Dat zei ik toch,’ zei hij. ‘Ik heb haar niet gezien. En nu mijn winkel uit, voor ik een agent laat komen.’

De twee keken alsof ze graag nog even wilden blijven om Henry het leven zuur te maken, maar na een blik op elkaar leken ze te besluiten van niet.

Henry zag hen de winkel uit benen en over de straat weglopen. Hij stond van top tot teen te trillen en zijn rug brandde van de pijn op de plek waar die tegen de muur was gekomen.

Hij was niet zo dom dat hij naar boven rende om bij zijn gast te gaan kijken. Die mensen zouden hem best door het raam in de gaten kunnen houden. Hij sloeg het stof van zijn vestje, wreef weer wat leven in zijn borst en ging de deur op slot doen. Als dit de mensen waren voor wie Elara op de vlucht was, begreep hij heel goed waarom.

Het duurde nog een tijdje voor hij voetstappen op de bovenverdieping hoorde.

Henry stond op van zijn bureau en liep naar de kleine ruimte achter de winkel, waar hij Elara Mercator halverwege de trap zag staan. ‘Zijn ze weg?’ vroeg ze.

‘Inmiddels al meer dan een uur,’ zei hij, en hij liet de ketel vollopen bij de koperen kraan. Hij zette hem op het fornuis en stak het gas aan.

‘Hebben ze u pijn gedaan?’ vroeg ze.

‘Niet zo erg,’ zei hij dapper, ook al deed zijn rug nog steeds pijn. ‘Wie waren dat?’

Elara beet op haar lip. ‘Ze zijn gevaarlijk, meer hoeft u niet te weten.’

‘De man ging naar boven. Hoe hebt u zich voor hem verstoppt?’

‘Dat is een lang verhaal.’ Ze kwam de keuken in, nam een stoel en ging er met een zucht op zitten. Ze zag er plotseling uitgeput uit.

‘Ik heb tijd om het te horen,’ zei Henry. ‘Als u het wilt vertellen.’

‘Het is nogal moeilijk te geloven,’ zei ze.

‘En het zit zonder twijfel vol geheimen,’ antwoordde Henry met een glimlachje. Hij nam de andere stoel en ging aan tafel zitten.

Elara knikte. Ze keek hem in de ogen en leek een besluit te nemen. ‘Die mensen,’ zei ze. ‘Dat zijn geen... mensen. Niet zoals u mensen kent.’

Henry dacht aan hun te felle ogen en hun papierachtige, gladde huid. Het leek hem helemaal niet zo moeilijk te geloven. ‘Wat zijn ze dan?’

Elara haalde diep adem en stak van wal.

Wij worden de Seren genoemd,' zei Tristyan. 'En het is mijn volk dat de schisma's heeft gemaakt.'

Het leek alsof die woorden al een eeuwigheid nagalmden in Flicks hoofd, maar eigenlijk was het maar een paar seconden. En binnen die paar seconden, waarin ze in Tristyan's apotheek in een andere wereld zat, was alles wat ze dacht te weten over zichzelf, haar wereld, magie en het multiversum in één klap op zijn kop gezet.

Ze keek naar Jonathan, die naast haar stond en net zo geschokt leek als zij zich voelde, en toen weer naar Tristyan. Ze besepte dat haar mond openhing en probeerde te bedenken hoe je ook alweer moest praten.

'Ze... Jullie... maakten... ' Ze schudde haar hoofd. Dat leek ontzettend vol te zitten.

'Schisma's zijn natuurlijke fenomenen,' zei Jonathan. 'Ze hebben altijd al bestaan en ze zijn niet door iemand gemaakt.'

Maar...' Hij keek even naar Flick. 'Volgens mij weten we wel dat sommige mensen een nieuw schisma kunnen uitscheuren.'

Flick bleef Tristyan de hele tijd aanstaren. Tot een paar minuten geleden had ze gedacht dat deze lange, elfachtige man gewoon een vriendelijke apotheker was, die soms reizigers uit andere werelden hielp. Maar nu had ze ontdekt dat hij haar opa was. De vader van haar eigen vader kwam uit een andere wereld. En zij dus ook. In zekere zin. Haar hele leven was bliksemsnel op zijn kop gezet.

Felicity Hudson en haar vriend Jonathan Mercator waren lid van Genootschap Wereldvreemd, dat een machtig, magisch reissysteem beheerde. Het systeem bestond uit tientallen koffers die in een oud, stoffig winkeltje lagen opgestapeld. In elke koffer zat een schisma – een doorgang naar een andere wereld – en om van de ene naar de andere wereld te reizen hoefde je alleen maar in de koffer te stappen.

Maar schisma's zaten niet alleen in koffers; ze kwamen van nature overal voor. Althans, dat was wat Flick en Jonathan geleerd was. Om nu te horen dat de scheuren en sneden in het weefsel van het multiversum door iemand waren gemáákt was net zoiets als ontdekken dat iemand elke ochtend de hemel inkleurde. Het leek te vergezocht om waar te zijn.

'Ik begrijp het niet,' zei Flick. 'Wat zijn Seren? Ben ik ook voor een deel Seren?'

Tristyan schudde zijn hoofd. 'Laat me dit even goed uitlegen. Alsjeblieft?' Hij wees naar de stoelen en ze gingen allebei voorzichtig zitten.

Jonathan klemde nog steeds het stukje papier in zijn handen dat hem de hoop had gegeven dat zijn vermiste vader nog in leven was. Daniel Mercator, de daadwerkelijke Hoofdbeheerder van Wereldvreemd, werd al maanden vermist en was waarschijnlijk dood. Maar met het stukje papier had Tristyan hem laten zien dat Daniel nog in leven kon zijn, ergens in het multiversum.

‘De Seren zijn geen soort,’ zei Tristyan, terwijl hij zijn spichtige vingers door elkaar vlocht. ‘Het is een organisatie, ongeveer zoals Genootschap Wereldvreemd. Het verschil is dat als je eenmaal een van de Seren bent, er van je verwacht wordt dat je dat je hele leven blijft. Ze worden je familie, je hele wereld.’

‘En wat heeft het uitvinden van schisma’s ermee te maken?’ vroeg Jonathan. Hij was duidelijk niet in de stemming voor sentimentele verhalen.

Tristyan gaf hem een droevig glimlachje. ‘In tegenstelling tot wat je verteld is, jongeman, hebben schisma’s niet altijd bestaan. Er was een tijd, vele duizenden jaren geleden, waarin de werelden van het multiversum vrij waren van schisma’s en scheuren. De werelden bestonden naast elkaar, maar ze wisten niet van elkaar af en er werd al helemaal niet tussen gereisd. En in een wereld aan de andere kant van jullie werkelijkheid leefden de Seren.

‘Het was geen slecht volk, niet in het begin. Ze aten magie om te overleven, net zoals jullie voedsel en water gebruiken. Omdat levende dingen al magie produceren door gewoon te

bestaan, was er meer dan voldoende magie over om hun wereld vrolijk te laten draaien. In het begin.’

‘Ik geloof dat ik al weet waar dit heen gaat,’ zei Flick. ‘Het is zeker net als met de natuurlijke hulpbronnen in onze wereld? Ze werden hebberig. Dat is wat er met de Dieven in Vijflichten gebeurde: ze bottelden zo veel magie dat hun hele wereld bijna onherstelbaar beschadigd raakte.’

‘Precies. De Seren zijn net zoals de Dieven uit Vijflichten, maar dan op een veel grotere schaal.’ Tristyan zuchtte. ‘Ze begonnen met magie andere dingen te maken – spreuken en zo – en toen ze ambitieuzer werden, gingen ze steeds meer magie gebruiken. Uiteindelijk joegen ze het er sneller doorheen dan het aangevuld kon worden. En de wanden van hun wereld werden dun.’

Flick ging rechtop zitten. ‘En toen werd er een schisma uitgescheurd?’

‘Het eerste schisma,’ zei Tristyan. ‘Het eerste en het grootste. Het schisma trok hun wereld uit elkaar en de naschokken lieten nieuwe schisma’s in het multiversum verschijnen. Toen dat gebeurde vielen een paar Seren in een andere wereld. Zij bleven in leven. De rest van hun volk ging verloren.’

‘Dat is een triest verhaal,’ zei Flick.

‘Vergis je niet,’ zei Tristyan. ‘Hun verhaal was nog niet afgelopen. In plaats van te leren van hun fouten en in hun nieuwe wereld een vreedzaam leven op te bouwen, met gematigd gebruik van magie, gingen de overlevende Seren gewoon verder waar ze gebleven waren. Zo gingen ze van de ene naar de an-

dere wereld. Ze gebruikten magie om hun leven te verlengen en ontsnapten via een schisma wanneer de wereld waar ze waren door hun toedoen ten onder ging. De Seren zijn geen volk meer – ze zijn een virus. Ik ben ervan overtuigd dat de schade aan Vijflichtenstad bij hen is begonnen, en ik weet zeker dat zij de magie van De Breek in zulke angstaanjagend grote hoeveelheden hebben weggenomen.’

Flick probeerde te verwerken wat ze te horen kreeg. ‘Ze vernietigen werelden? Met opzet?’

‘Dat klopt,’ zei Tristyan. ‘Al zijn ze heel lang rustig gebleven. Ik dacht dat ze misschien zelfs voor altijd verdwenen waren. Maar de wens was de vader van de gedachte. Wat er in Vijflichten en De Breek is gebeurd, bewijst dat ze terug zijn. De Seren zijn de grootste bedreiging van het multiversum die er ooit is geweest.’

‘En jij hoorde ook bij hen?’ vroeg Flick. Ze kon het niet geloven.

‘Niet uit vrije keuze,’ zei Tristyan. ‘Toen de macht van de Seren groeide, gingen ze magisch begaafde kinderen... opnemen, bij gebrek aan een beter woord. Kinderen die hen konden helpen nog meer magie bruikbaar te maken. Ze voedden ons tussen de Seren op en leerden ons een van hen te zijn. Ik wist niet beter. Ik dacht dat ik aan de goede kant stond, tot ik Aspen Thatcher van Genootschap Wereldvreemd ontmoette.’ Hij glimlachte droevig. ‘Zij liet me zien wat de Seren echt zijn.’

‘Dus toen ben je ontsnapt?’ vroeg Jonathan.

‘Ja.’ Tristyan knikte. ‘Maar ik was niet de eerste die dat deed.’

‘Er waren ook al anderen weggelopen?’ vroeg Flick. ‘Wie dan?’

Tristyán keek haar wrang aan. ‘Kun je iemand bedenken met een extreem groot talent voor magie? Iemand met krachten die uit het niets leken te komen? Iemand die deed wat ze maar kon om de werelden van het multiversum tegen het kwaad te beschermen?’

Flick sloeg een hand voor haar mond.

Jonathan ging met een ruk rechtop zitten. ‘Je wilt toch niet zeggen dat...’

‘Ja,’ knikte Tristyán. ‘De eerste die ooit is ontsnapt aan de Seren was de oprichter van jullie eigen Genootschap: Elara Mercator.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Strangeworlds Travel Agency: The Secrets of the Stormforest*

Verschenen bij Orion Children's Books, an imprint of Hachette Children's Group

© 2022 L.D. Lapinski

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Illustraties: Natalie Smillie

Grafische verzorging: Text & Image, Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5398 3 (e-book 978 90 261 5399 0)

NUR 283, 284